

РЕШЕНИЕ

№ 1007

гр. Пловдив , 21.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на двадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело № 20205330110546 по описа за 2020 година

Производството е образувано по предявени от Гаранционен фонд против С. Б. Г. осъдителен иск с правно основание чл. 288, ал. 1, т. 2, б. „а“ КЗ (отм.) за заплащане на сумата от 3 008, 30 лв., представляваща левовата равностойност на възстановена в полза на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи сума в размер от 1 538, 12 евро, заплатена на Националното бюро на Република ****, което е заплатило застрахователно обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди в полза на увреденото лице К.Л. в резултат на пътно-транспортно произшествие, настъпило на 22.02.2012 г. в гр. ****, ул. „*****“ в Република ****, причинено от ответника при управление на товарен автомобил „*****“ с рег. № ****, без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законна лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 24.08.2020 г., до окончателното изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че на 22.02.2012 г. в гр. ****, ул. „*****“ в Република ****, ответникът ангел С. Б. Г., управлявайки товарен автомобил „*****“ с рег. № ****, предприема маневра на заден ход по излизане от реда на паркираните автомобили, причинява пътнотранспортно произшествие, като удря правомерно паркирания лек автомобил „*****“ с рег. № ****, собственост на К.Л.. Вследствие на произшествието били увредени следните детайли и части на лекия автомобил, а именно: задна дясна светлина, скоби, мотив комби, емблема S, мотив SUZ, врата на багажник, задно стъкло А. Твърди, че

размерът на имуществените вреди е от 722, 24 евро. Сочи, че в резултат на произшествието били причинени следните увреждания на пострадалата К.Л. – болка в цервико-дорзо-лумбалната област, първоначално инвалидизираща с установено малко лумбално сколиотично отклонение без изпъкналост. Било изплатено обезщетение за неимуществени вреди от общо 575, 88 евро, от които 300 евро – обезщетение за телесните повреди и 275, 88 евро – претенция за социално осигуряване. Твърди, че доколкото настъпилото пътно-транспортно произшествие е с международен елемент приложение следва да намери Директива 2000/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.05.2000 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно застраховане на гражданската отговорност във връзка с използването на моторни превозни средства. Сочи, че на основание на посочената директива държавите-членки са сключили Споразумение между компенсационните органи и Гаранционните фондове, в разпоредбата на чл. 4 от което било установено, че компенсационния орган, който изплаща обезщетение на увреденото лице има право на възстановяване на изплатената като обезщетение сума чрез отправяне на искане до Компенсационния орган в държавата – членка, в която се намира установеното застрахователно предприятие или местодомуването на автомобила. В този смисъл се позовава на чл. 7 от Директивата. Твърди, че съгласно разпоредбата на чл. 516, ал. 7 КЗ функциите на компенсационния орган се състоят в уреждане на претенции в случаите, които подлежат на обективно установяване, поради което българският компенсационен орган следва да възстанови сумата без да има право на преценка по същество, включително и за наличие на застраховка „Гражданска отговорност“, тъй като тази преценка е била направена при изплащане на обезщетението на пострадалите лица. Твърди, че в съответствие с така установените разпоредби е изплатено обезщетение от Националното бюро на българските автомобилни застрахователи в полза на Националното бюро на Република ****, като Гаранционен фонд е възстановил с кредитен превод от 20.08.2015 г. сумата от 1 538, 12 евро, от които 1 298, 12 евро – изплатено на пострадалата обезщетение и 240 евро – сума по фактура. По така изложените съображения се моли за уважаване на предявения иск.

Ответникът С. Б. Г. е депозирал в законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК отговор на исковата молба, чрез назначения му от съда особен представител – адв. П.. Оспорва предявения иск, като моли последният да бъде отхвърлен като неоснователен. Оспорва представените по делото писмени доказателства, като счита, че представените преводи на чуждестранни документи не следва да се приемат по делото, тъй като последните са извършени без да са присъединени към оригиналите, за които се отнасят. По така изложените съображения оспорва представените документи относно основаниято за изплатените от ищеца суми.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за**

установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд – Пловдив е сезиран с кумулативно обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 288, ал. 1, т. 2, б. „а“ КЗ (отм.) във вр. с чл. 288, ал. 12 КЗ (отм.).

Разпоредбата на чл. 288, ал. 12 КЗ урежда правната възможност Гаранционният фонд да предяви регресен иск за платеното от него обезщетение за вреди, причинени при ПТП, срещу причинителя на вредите, чиято деликтна отговорност не е била обезпечена чрез сключване на договор за застраховка „Гражданска отговорност“ – арг. чл. 288, ал. 1, т. 2, б. „а“ КЗ. Следователно, възникването на спорното материално право се обуславя от осъществяването на четири групи материални предпоставки (юридически факти): 1. Гаранционният фонд да е платил обезщетение на увредено лице за причинените му вреди от противоправното поведение на делинквента; 2. за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание (непозволено увреждане) срещу причинителя на вредата - чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т. е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение; 3. деликтната отговорност да е възникнала във връзка с използването на моторно превозно средство от делинквента и 4. делинквентът да не е обезпечил своята деликтна отговорност по застраховка „Гражданска отговорност“.

От представената по делото Справка от базата данни на Информационния център към Гаранционен фонд на база на подадени данни от застрахователните компании за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, се установява, че към датата на пътно-транспортното произшествие – 20.02.2012 г., гражданската отговорност на ответната страна за товарен автомобил с рег. № **** не е била застрахована по силата на валидно възникнало правоотношение. От данните за наличните вписвания е видно, че застраховката, сключена със застрахователна полица № ***** е с краен срок на валидност до 31.01.2012 г., а следваща застраховка е сключена със застрахователна полица ****, считано от 19.04.2012 г.

С разпоредбата на чл. 294 КЗ в тежест на застрахователя изрично е вменено административно задължение за предоставяне информация в Информационния център към Гаранционния фонд, за вписване в регистъра, поддържан по силата на чл. 292 КЗ, наред с другите подлежащи на регистрация обстоятелства и прекратените застрахователни договори по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Следователно липсата на вписване за наличие на валидно застрахователно правоотношение към датата на настъпване на твърдяното пътно-транспортно произшествие представлява годно доказателствено средство за възникване на задължението на Гаранционен фонд за заплащане на застрахователно обезщетение в полза на увреденото лице по реда на чл. 288, ал. 1, т. 2, б. „а“

КЗ (отм.). В този смисъл с мотивите на Тълкувателно решение № 1/23.12.2015 г. по тълк.д. № 1/2014 г. на ОСГТК на ВКС е разяснено, че “вписването е правно значимо, както с оглед извършването при условията на чл. 288, ал. 1, т. 2 КЗ плащане, така и предвид интереса на трети лица от удостоверяване на конкретното застрахователно правоотношение по договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност", съобразно чл. 261, ал. 1 КЗ и общественото доверие в предоставяната от Гаранционния фонд информация”. За да достигне до този извод съдът съобрази и практиката на Върховния касационен съд, обективизирана в Решение № 183/22.12.2017 г. по т.д. № 746/2017 г., ТК, I т.о. на ВКС, в което се приема, че вписването в регистъра на Информационния център по чл. 292, ал. 1, т. 3 вр. чл. 294, ал. 1 КЗ (отм.) на прекратяването на застрахователния договор, създава оборима презумпция за липса на застрахователно правоотношение.

Предпоставките за ангажиране на отговорността на Гаранционния фонд за заплащане на обезщетения по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите са регламентирани в разпоредбата на чл. 288, ал. 1 КЗ (отм.). Съгласно чл. 288, ал. 1, т. 2, б. „а“ КЗ (отм.) Гаранционният фонд заплаща обезщетения по посочената застраховка за имуществени и неимуществени вреди вследствие на смърт или телесни увреждания и за вреди на чуждо имущество, ако са налице следните предпоставки: 1/ пътнотранспортното произшествие да е настъпило на територията на Република България, на територията на друга държава - членка или на територията на трета държава, чието национално бюро на застрахователите е страна по Многостранното споразумение; 2/ пътнотранспортното произшествие да е причинено от моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на Република България; 3/ виновният водач няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Обект на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите съгласно разпоредбата на чл. 257, ал. 1 КЗ (отм.) е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата.

Съгласно чл. 6 от Споразумение между компенсационните органи и Гаранционните фондове от 29.04.2002 г., сключено на основание чл. 6 от Директива 2000/26/ЕС на ЕП и ЕК, и чл. 228а КЗ (отм.), Гаранционният фонд възстановява суми, изплатени от компенсационен орган на държава членка на ЕС, когато увреждащото МПС обичайно се намира на територията на Република България, и в двумесечен срок не може да се установи застрахователят, какъвто в случая не е имало. Съгласно чл. 288, ал. 2 КЗ

(отм.), към която препраща чл. 228 а, ал. 3 КЗ (отм.), след изплащането на обезщетението Гаранционният фонд встъпва до размера на платеното и разходите по ал. 8 на същия член. При уреждане на тези взаимоотношения, нито фондът, нито увреждащият са оправомощени да правят възражения и преценка по същество, тъй като задълженията произтичат от непозволено увреждане и се уреждат от правото на държавата, на чиято територия са настъпили, съгласно чл. 105 КМЧП.

Съдът намира, че от представените в производството писмени доказателствени средства, приложени в надлежно заверен от страната превод на основание чл. 185 ГПК, се установяват предпоставките за ангажиране на регресната отговорност на делинквента, който следва да заплати заплатеното от ищеца застрахователно обезщетение в полза на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи, което в качеството му на компенсаторен орган е заплатило на Националното бюро на Република **** определеното застрахователно обезщетение за причинени имуществени вреди.

Представен е Двустранен констативен протокол за ПТП № *****/01.03.2012 г., от който се установява, че на 22.02.2012 г., товарен автомобил „****“ с рег. № ****, управляван от С. Б. Г. при движение на бул. „****“, ****, в Република ****, при излизане на заден ход от място за паркиране, реализира пътно-транспортно произшествие с лек автомобил „****“ с рег. № ****, управляван от К.Л..

По делото е представена изготвена на територията на държавата – членка експертиза, от която се установява, че стойността на увредените части на лек автомобил „****“ с рег. № **** е от 717, 24 евро.

Приложен е лист за преглед на пациент, от който се установява, че при прегледа на К.Л.р на 24.02.2012 г. е констатирано, че последният е постъпил с оплакване и болки, като е констатирано следното: „поза, в която няма болки, с кифоза и скованост, болка при палпация на шийните, дорзалните и лумбалните бодлести израстъци. Паравертебрални мускулни контрактури вляво и вдясно“.

При преглед, осъществен на 02.03.2012 г., е установено, че пациента е с оплакване от силно инвалидизираща болка в цервико-дорзо-лумбалната област, затрудняваща ходенето, в деня след инцидента. В деня на прегледа е установено, че болките са с по-малък интензитет. Установено е, че бодлестите израстъци и гръбни и лумбални паравертебрални мускулни маси са болезнени. Установен е малко лумбално сколиотично отклонение на гръбначния стълб, без изпъкналост.

От представените писмени доказателства, в превод от чужд език, се

установява, че пред Централното френско бюро е постъпило искане за обезщетение, което е изпратило до Националното бюро на българските автомобилни застрахователи писмо от 09.12.2013 г. с искане за предоставяне на информация досежно моторното превозно средство, причинило вредата, доколкото е установено, че последното не е било застраховано (писмо от 25.04.2012 г.). С писмо от 12.12.2013 г. Националното бюро на българските автомобилни застрахователи е информирало Централното френско бюро, че към датата на настъпване на произшествието, товарен автомобил „****“ с рег. № **** не е бил застрахован, поради което е образувана щета № *****. От страна на Централното френско бюро е изпратено искане от 11.06.2015 г. до Националното бюро на българските автомобилни застрахователи за заплащане на обезщетение от 1 498, 12 евро, формирано както следва: 717, 24 евро разходи за ремонт, 5 евро – невъзможност за ползване, 300 евро – телесни повреди, 275, 88 евро – претенция социално осигуряване и 200 евро – такса за обработка. Към писмото са приложени, от страна на френския компенсационен орган, доказателства установяващи размера на претенцията по пера.

С преводно нареждане от 27.07.2015 г. Националното бюро на българските автомобилни застрахователи е заплатило в полза на Централното френско бюро сумата от 4 484, 72 евро, от които сумата от 1 498, 12 евро по щета № *****.

По делото е представена покана от 04.08.2015 г. от Националното бюро на българските автомобилни застрахователи до Гаранционен фонд за заплащане на сумата от 1 538, 12 евро по щета № *****. С поканата е поискано възстановяване на заплатено обезщетение от 1 298, 12 евро и сумата от 240 евро с ДДС – такса за обработка, за което е издадена от страна на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи фактура № 3000004450/28.07.2015 г.

От представеното по делото платежно нареждане от 20.08.2015 г. се установява, че ищецът Гаранционен фонд е заплатил в полза на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи сумата от 3 008, 30 лв. по щета № *****.

При съвкупната преценка на така представените писмени доказателства, в надлежно заверен превод от чужд език, съдът намира, че в производството по делото се установиха всички материалноправни предпоставки за възникване на регресното право на Гаранционен фонд, встъпило в правата на заплатилото обезщетението Националното бюро на българските автомобилни застрахователи, срещу причинителя на вредата – С. Б. Г., който при управление на товарен автомобил „****“ с рег. № ****, е нарушил правилата за движение по пътищата и е допуснал настъпване на пътно-транспортно произшествие с лек автомобил „****“ с рег. № ****, с

което е осъществил деликт по смисъла на чл. 45 ЗЗД.

По така изложените съображения искът е основателен в пълния му предявен размер от 3008, 30 лв.

С оглед изхода на правния спор в полза на ищеца и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да бъдат присъдени сторените в настоящото съдебно производство разноски в общ размер от 440, 33 лв., от които сумата от 120, 33 лв. за държавна такса и сумата от 320 лв. – депозит за особен представител на ответната страна.

Така мотивиран, Районен съд - Пловдив

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 288, ал. 12 КЗ (отм.) във вр. с чл. 288, ал. 1, т. 2, б. „а“ КЗ (отм.) С. Б. Г., ЕГН *****, с адрес гр. Пловдив, ул. “Батак” № 54, ет. 2, ап. 6, **да заплати** на Гаранционен фонд, с адрес гр. София, ул. “Граф Игнатиев” № 2, ет. 4, сумата от **3 008, 30 лв.**, представляваща левовата равностойност на възстановена в полза на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи сума в размер от 1 538, 12 евро, заплатена на Националното бюро на Република ****, което е заплатило застрахователно обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди в полза на увреденото лице К.Л. в резултат на пътно-транспортно произшествие, настъпило на 22.02.2012 г. в гр. ****, ул. „****“ в Република ****, причинено от ответника при управление на товарен автомобил „****“ с рег. № ****, без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законна лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 24.08.2020 г., до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА С. Б. Г. **да заплати** на Гаранционен фонд сумата от **440, 33 лв.** – разноски в исковото производство по гр.д. № 10546/2020 г. на Районен съд - Пловдив, IX граждански състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: ____/п/____